

και τὰς ἀφρικανικὰς αὐτῆς κτήσεις· ἡ Ἀγγλία τὴν Σουέσειον διώρυγα καὶ τὰς Ἰνδίας. Ἀμφότεραι δὲ τὰ ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια ἔχουν δανείσει εἰς τὸν Ἰσμαὴλ πασσάν.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει τοιαύτας ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου· ἡ δύνατο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κράτος νὰ ἔχῃ, ἐὰν ᾗτο καὶ αὕτη μεγάλη δύναμις. Ἀλλ' ἔχει κατὶ πολυτιμώτερον τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν, ἔχει νὰ ὑπερασπισθῇ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας Ἑλλήνων πολιτῶν ἐμπορευομένων καὶ ἐγκατεστημένων εἰς Αἴγυπτον. Ποίαν ἄλλην προστασίαν θὰ τοῖς παρείχεν ἡ τὴν ἐπέκτασιν ἁγρᾶς τῆς σημαίας αὐτῆς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν κινδυνεύοντων τέκνων τῆς; Τὸ δικαίωμα αὐτὸ εἶναι ἀναγεγραμμένον εἰς τὰ ἀλληλεσθνή νόμιμα καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος δὲν τὸ διημφισβήτησαν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, παραδεχθεῖσαι ἀληθῆ συμπαρέδρον—δι' ὃ κόπτεται καὶ ὀδύρεται ὁ κύριός μοι—τὴν μικράν, ἀλλὰ φιλότιμον Ἑλλάδα. Τὸ μόνον ὅπερ δικαίως θὰ παρετρεῖτο τῇ κυβερνήσει, ᾗτο ὅτι δὲν ἀνταπεκρίθη διὰ μεγαλειτέρας ἀναλογίας πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου. Ἀλλ' ὅταν τις σκεφθῇ ὅτι ἔνοχοι τοιαύτης δειλίας ἐγένοντο πτώται πρῶται αἱ δύο μεγάλαι δυνάμεις, ποία μομφὴ δυνατὸν νὰ προσαφθῇ εἰς τὸν κ. Τρικούπην μὴ ἀποστείλαντα πλείονα πλοῖα μὲ πλείονας δυνάμεις; Καὶ εἰσέτι δὲν γνωρίζομεν τί δύναται νὰ συμβῇ ἀκόμη. Ἡ ἀντιπολίτευσις, μικρὰ αἰσθανομένη, μικρὰ φρονούσα περὶ ἑαυτῆς, εὖρεν εἰς μεγάλην δυσαναλογίαν τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ πρὸς τὰς δυνάμεις μας· ἀλλ' ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὅψιν τὸ φύσει ἀπόλεμον τῶν αἰγυπτίων, ὅταν ἐνθυμηθῇ ὅτι εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης ὀλίγοι ἐθελονταὶ ἀντιμετρήθησαν πρὸς τάγματα αἰγυπτιακά, ὅταν σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσωμεν ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ νὰ φυλαξώμεν τὰς κεφαλὰς τῶν ὁμοεθνῶν μας ἀπὸ τὰ ρόπαλα τῶν ἀράβων, πρέπει νὰ εἶναι τις Δηληγιάννης τὴν ψυχὴν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ φρόνημα διὰ νὰ εὖρεν τὸ ἐπιχείρημα τόσῳ παράτολμον καὶ τὰς ἑλληνικὰς δυνάμεις τόσῳ ἰσχνάς, ὁ Δηληγιάννης, ὅστις θὰ ἐπρωτίμα ὀλίγας ὑποκλίσεις πρὸ τοῦ Ἀραμπη πασσά—διότι εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν πολιτικὸς τῶν ὑποκλίσεων, συνειδημένος εἰς αὐτὰς νηπιόθεν.

Καλεῖσθαι.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὁ κ. Καλλιγᾶς διέταξε τὸν δημόσιον εἰσπράκτορα νὰ κόψῃ τὸ νερὸ παντὸς μὴ πληρώσαντος τὸν φόρον.

Τίνας δ' ἐκόπη πρώτου πρώτου, ἂν νομιζήτε;

Τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν.

Ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐξῆς διάλογος:

Καλλιγᾶς: Γιατί μοῦ κοψες τὸ νερὸ;

Εἰσπράκτωρ: Ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας!

Εἰς τὸ περίφημον Quartier Latin τῶν Παρισίων, τὴν συνοικίαν τῶν φοιτητῶν, εἶχε συμβῇ ἐσχάτως ρῆξις μεταξὺ τῶν τελευταίων καὶ ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἕνεκα τῆς τινος τραμπουκίας, οἵτινες εἰσεχώρησαν εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς, ὅπου συχνάζουν οἱ φοιτηταί.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀμέσως ἐγένετο ἐπερώτησις καὶ μεγάλη μερίς ἐζήτησε νὰ ἐκφρασθῇ μομφὴ κατὰ τῆς κυβερνήσεως, διότι δὲν ἐπετίμησε τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐδῶ ἀκόμη θὰ περιμένωμεν ἐπερώτησιν ἐν τῇ Βουλῇ διὰ τὰ θύματα τῶν προκλιτικῶν χωροφυλάκων καὶ στρατιωτῶν.

Τί λάθη τυπογραφικὰ κάμνει αὕτη ἡ «Νέα Ἐφημερίς»! Ἐγραψεν ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σιδητανίδου ἦτο σφαγιασμός.

Ἐνῶ ἤθελε νὰ γράψῃ ὅτι ἦτο ἀγελασμός.

Προκειμένου τὸρα νὰ γείνωσιν οἱ προβιβασμοὶ τῶν λογιστῶν τοῦ ναυτικοῦ εἰς ἀνθυποφροντιστὰς συνιστῶμεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν, καίτοι ἐκ προτέρων ἡμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ πράξῃ, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρχαιότητα ἐν πνεύματι δικαιοσύνης καὶ ἀληθοῦς ἐκτιμήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν.

Ὑπασπιστὰι τοῦ κ. Καζάκη ἐν Αἰγύπτῳ εἶναι οἱ κύριοι Βαλέττας, βουλευτὴς, καὶ Λάμπρος Κορομηλᾶς, τυπογράφος.

Σκοπὸς δὲ τῆς ἀποστολῆς των εἶναι:

Ὁ πρῶτος, καθὼς λογιώτατος, νὰ λέγῃ, ὁ δεύτερος, καθὼς βουλευτὴς, ν' ἀντιλέγῃ καὶ ὁ τρίτος καθὼς τυπογράφος, νὰ τυπῶν.

Ὡς πρόσωπα τῆς Βαβυλωνίας, ὁ πρῶτος εἶναι ὁ γνωστός Νύφη Κοκώνα τέλει, ὁ δεύτερος εἶναι Τσούπριος ἡ Κρητικὸς, ὁ τρίτος Ἀρβανίτης.

Ἡ σκηνὴ ὑπορεῖ νὰ μεταβληθῇ· ἐπειδὴ Βαλέττας καὶ Κορομηλᾶς εἶναι Δάμων καὶ Φιντίας, ἂν ἀρχίσῃ νὰ λέγῃ ὁ Καζάκης κουράδια μουράδια, Ἀρβανίτης λογιώτατο σκότωσε, βεσελάμ!

Λοκάντα μοκάντα εἶναι ἡ «Μπουμπουλίν», ὅπου τρῶνε καὶ οἱ τρεῖς. Μὲ τῆς ὑγείαις τους!

Τῇ διευθύνσει τῶν Ταχυδρομείων:

Φύλλα συνδρομητῶν μας ἐν Καλάμαις δὲν εὐρίσκουσι τὸν προορισμὸν των. Ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ μάθωμεν τὴν τύχην των. Ἐνδιαφερόμεθα.

Καὶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν δύο ἐβδομάδας πρὸ τῶν ταρχῶν τὰ φύλλα μας δὲν κατάρθονον νὰ εὖρωσι τοὺς συνδρομητὰς μας, μολοντί κάνεις ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐν γένει ἡ Ὁδὸς Σταδίου μέχρι τοῦδε εἶναι τὰ Πυρηναῖα τῆς ἀναμορφωτικῆς διευθύνσεως τοῦ Ταχυδρομείου.

Νὰ μὴν προκληθῇ κάνεις ἀπὸ τὰ περὶ ἐξετάσεων Βουλγαρῆ δημοσιευόμενα σήμερον καὶ μᾶς στειλῇ ἐπαίνους περὶ τινος ἄλλου ἐκπαιδευτηρίου καὶ περὶ ἀριστευόντων μαθητῶν περὶ στεφθέντων κόπων διδασκαλικῶν. Εὐχαρίστως ἐν τούτοις θὰ ἐλαμβάνωμεν ἀληθεῖς ἀποκαλύψεις

σχολιακῶν γυμνοτήτων, ἀγραμματοσύνης, ἀγυρτείας, ἀεροκοπανίσματος καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων.

Ἐπειδὴ μᾶς εἶπον ὅτι ὁ διευθύνων τὸ πρῶν Σχολεῖον τοῦ Συλλόγου κ. Μωραΐτης ἐζήτησε νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ προχθεσινῇ ἀγορεύσει του ὡς ἄλλον Λούθηρον ἢ Πεσάλότην καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς τὸν γνωρίζομεν ἄπλου Μωραΐτην, ἀνεθέσαμεν εἰς εἰδικὸν περὶ τὰ παιδαγωγικὰ νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσῃ εἰς ἓν τοῦ προσεχοῦς φύλλου τοιούτος οἷός ἐστιν, ἵνα στριμώξῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῷ θέσιν.

Ὁφείλομεν νὰ κάμωμεν εὐφημον μνηεὶν πρωτοτυπώτης σκιαγραφίας τοῦ **Γαριβάλδη**, ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τῆς «Ἑστίας» δημοσιευθείσης. Ἡ σκιαγραφία ἦτο ἀναγραφή σημειώσεων ληφθεισῶν ἐκ τῆς προφορικῆς διηγήσεως ἐνὸς τῶν ἀθανάτων τῆς Μαρσάλας, τοῦ ἡμετέρου Ἡλίας Στεκούλη, περὶ τοῦ ὑποῦ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι γνωρίζει τὸν Γαριβάλδη ἀπ' ἐξω. Διότι ἐλευκάνθη πολεμῶν εἰς τὸ πλευρόν του. Ἡρξάτο ἀπὸ ἀπλοῦς στρατιώτης καὶ ἀπεχωρίσθη τῶν ἰταλικῶν ἀγώνων συνταγματάρχης. Μία δὲ τῶν ἡδυτέρων στιγμῶν εἶναι νὰ τὸν ἀκούῃς ὁμιλοῦντα περὶ Γαριβάλδη. Εἶναι ἀκούραστος διηγούμενος, ὅσον ἦτον ἀκούραστος πολεμῶν. Μία ἡμέρα ἀκροάσεως τοῦ Στεκούλη ἤρκεσεν εἰς τὸν ζωηρὸν φίλον μας Ἀριστείδην Ρούκην νὰ διατυπώσῃ τὴν καλλιτέραν περὶ τοῦ ἥρωός του σκιαγραφίαν. Ἐν δὲ μέρος αὐτῆς, μικρὸν ὡς αὐτὸς, τὸ περὶ σιωπῆς τῆς Νεαπόλεως κατὰ τὸ τέταρτον τοῦ ὕπνου τοῦ Γαριβάλδη, τὸ ἀπηλαύσαμεν ὡς ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Ἀλλὰ — διὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς — τὸ ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαδίῳ ποίημα μποροῦσε καὶ νὰ μὴ γραφῇ. Κρίμα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Μοῦσα δὲν ἐνεπνεύσθη γενναίον τι ἐκ τῆς ἀθανασίας τόσο μεγάλης ψυχῆς. Κρίμα ὅτι ὁ μὲν Παράσχος ἀπαλείφεται διὰ τὸ Ταίγανι, ὁ δὲ Κωστής Παλαμᾶς ψάλλει τὰ κεράσια καὶ τὸ ἄνθος τῆς ροιᾶς ἐν Κυπαρισσίᾳ.

Ἄν ἐβλέπατε μίαν μεγάλην κόλλαν ἐξ Ἀλεξανδρείας μὲ πένθος τριγύρω δύο δακτύλων πάχους περιέχουσαν ποίημα εἰς Γαριβάλδην ὑπὸ ἐνὸς Ὀδδῆ εἰς δακτυλικούς ἐξαμέτρους! Θὰ ἠύχεσθε ἂν ὅχι ὁ ποιητής, ἀλλ' οἱ στίχοι του ὅλοι ν' ἀπεκεφαλίζοντο διὰ φελλαχικῶν ροπαλῶν.

Αἱ ὑπόνομοι μᾶς εἶπον ὅτι κτίζονται κατὰ κουμελικὴν μέθοδον. Καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ θὰ καταρρεύσων καὶ θὰ ἔχωμεν νέαν ἐπανάστασιν τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων. Ἐπὶ δημάρχου λοιπὸν Σούτσου ὅλα τὰ δημόσια κτίρια πάσχουν ἀπὸ καταρροῆς, ἢ ἀγορὰ, αἱ ὑπόνομοι, τὰ ὑδραγωγεῖα, κλπ.

Διαβαίνουσιν ὁμοῦ σοβαρῶς βήματι προγαστορες ὁ Λαμπίκης καὶ ὁ Νεγροπέντης.

Εἰς γνωρίζων κάλλιστα τὸν Λαμπίκην ἐπὶ τῇ θέᾳ των :

— Ποῖός ἀπ' τοὺς δύο εἶναι ὁ Νεγροπέντης ; Ὁ Λαμπίκης ἢ ὁ ἄλλος ;

Ὡς γνωστὸν, οἱ ἀδρῶς πληρονόμενοι ἐδῶ μιστονομαριοὶ διὰ νὰ τρώγουν ὅλῳ γάλλους παραγεμιστοὺς (εἶναι δὲ καὶ χᾶτι φαγάδες !) ἀνέκουν καὶ εἰς τὴν λεγομένην ἐταιρίαν δῆθεν τῆς ἐγκρατείας, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὁποίας πρέπει ν' ἀπέχωνται παντὸς μεθυστικοῦ ποτοῦ. Ἐν τούτοις μὲ αὐτὴν τὴν ἀγυρτεῖαν χορταίνονται καλὰ οἱ ἄνθρωποι· διὸ δικαίως φίλος μας εἶπε περὶ αὐτῶν μὴ πινόντων :

— Εἶναι τῆς ἐταιρίας, βλέπατε, τῶν μὴ πεινῶντων.

Εἰς τὴν συγκοινωνίαν τῶν Β. Σποράδων ἡ διπλῇ, κατὰ τὴν σύμβασιν, προσέγγισις εἰς Σκιάθον ἐκτελεῖται μόνον κατὰ τὸ ἡμῖς, καταστρέφουσα οὕτω τὴν συγκοινωνίαν τῆς Σκιάθου πρὸς τὴν Σκόπελον καὶ μεγάλως ζημιοῦσα τὸν τόπον διὰ τὴν βραδεῖαν παράδοσιν τῶν ταχυδρομικῶν φακέλων, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἄμεσος ἀνταπόκρισις δὲν εἶναι πλέον δυνατὴ.

Ἡ κυβέρνησις δέον νὰ πιέσῃ τὴν Ἐταιρίαν νὰ μὴ ἀθετῇ τὴν σύμβασιν.

Ἐξεδόθη ἡ ἐν ταῖς ἀνακτόροις παρασταθεῖσα κωμωδία τοῦ φίλου διευθυντοῦ τῆς «Ἑφημερίδας» κ. Δ. Κορομηλά, ἡ ἐπνομαζομένη **Κακὴ Ἄδρα**. Εἶναι καθ' ὅλα φάρασα μετὰ τέχνης περιπεπλεγμένη καὶ μετὰ πιθανότητος λυομένη. Ζωηρὰ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, μὲ ἀρεταῖς νοστιμάδαῖς καὶ τρέχοντα διάλογον. Ἡ σκηνὴ τῆς διὰ ρεβόλβερ ἐντὸς κλειστοῦ θαλάμου μονομαχίας μᾶς φαίνεται πολὺ ἰταλική. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι ἄνευ ἀξιώσεων καὶ μπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ παιχθῇ ἀπὸ θεάτρου.

— Τί σκοπὸν ἔχει ἡ ἐκδοσις τῆς «Αὐλαίας» ;

Εἶναι δὲ ἡ «Αὐλαία» ἐρμαφροδίτος ἑλληνογαλλικὴ ἑφημερίς, ψάλλουσα εἰς ἀχρεῖα ἑλληνικὰ καὶ ἀχρεϊστερα γαλλικὰ τὰς σάρκας τῶν φαληρικῶν αὐλητρίδων.

— Ἐνὰ εἶδος πρωτοτύπου *chantage* ! Πληρόνουν εἰς ἐπαίνους πρὸς τὰς ἡθοποιούς, ὅτι θὰ ἐπλήρωνον εἰς εἰκοσιοκτάρικα.

— Καὶ εἶναι τόσοις κουταῖς ἢ γαλλίδες ;

— Ἄν δὲν εἶναι αὐταῖς κουταῖς, τότε εἶναι οἱ συγγραφεῖς τῆς «Αὐλαίας».

Ἐν χωρίῳ μικρῷ τῆς Εὐβοίας καφφεπώλης ἐνάγει πλάτην δυστροποῦντα εἰς τὴν πληρωμὴν μικροῦ χρέους ἐκ καφφεῶν. Ὁ κακοπληρωτὴς ἀρνεῖται καὶ ὁ ἐρηνοδίκης διατάσσει τὴν προσαγωγὴν τῶν καταστίχων τοῦ καφφεπώλου· καὶ ἰδοὺ αὐτὸς μετ' ὀλίγον φέρων ἐπ' ὤμου προσάγει καυμεγέθη πόρταν μετὰ μωσαϊκῶν ἐπιγραφῶν καὶ σημειωμάτων.

Ἡ πόρτα αὕτη ἦτο τὸ ... κατὰστιχον.

Γνωστὸν ὅτι ἡ ὁσμὴ ὁμοῦ κρέατος φυγαδεύει τοὺς κορέους, διὰ τοῦτο καὶ οἱ κρεωπῶλαι θεωροῦνται ὡς τὰ καλλίτερα ἀλεξίκορα.

Καθηγητὴς συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν ἐρασμίαν συμβίαν του ἔχουσαν λογαριασμοὺς μ' ἓνα κρεωπῶλην.

Ἰτατταταξ ! φωνάζει ἐκεῖνος, κ' ἐκεῖνη :

— Καλὲ, ἡσύχασε, τῷ λέγε, καὶ τῷ καμα γιὰ τοὺς κορέους.

Ἐν τῇ Ὁδῷ Αἰόλου εἰς ἀπρόσεκτος ἐπάτησε τὸ πῶδι μῖα Κυρία.

Ἡ κυρία ὀργίλη :

— Εἶσαι ζῶν !

Ὁ κύριος χαρίζει :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἐὰν ἤμην ζῶν, θὰ σὰ πλάκωνα.

Τὴν Κυριακὴν περὶ τὴν 10ην π. μ. ἐγένοντο ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ Βουλγαρῇ ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ὁ νεαρὸς καὶ εὐφυὴς καθηγητὴς κ. Joseph Collard εὐδοκίμησεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

Ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκεται οὐχὶ ἐν Ἑλληνικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ, ἀλλ' ἐν γαλλικῷ λυκείῳ. Ἡ γλυκεῖα ἐκείνη προφορὰ, ἡ περὶ τὸ λέγειν εὐκολία, ὁ τρόπος τῆς ἀπαγγελίας τῶν ζωηρῶν παίδων ἐξέπληξαν ἀληθῶς τοὺς παρισταμένους, οἵτινες ἀναχωροῦντες συνεχάρησαν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν ἀξιότιμον κ. Βουλγαρην, οἵτινος οἱ κόποι καὶ αἱ προσπάθειαι ὅπως ἀναδείξῃ τὸ λυκεῖόν του ἐράμιλλον τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐκπαιδευτηρίων ἱκανοποιήσαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πληρέστατα.

Ἰδιαιτέρως δὲ ὀρεῖλομεν νὰ συγχαρῶμεν τὸν εὐγενῆ φίλον μας κ. Joseph Collard ὅστις πρὸ δέκα μόλις μηνῶν ἐγκαταστὰς ἐν τῇ πόλει μας καὶ τοσαύτας συμπαθείας ἀποκτήσας κατὰ τὰς προχθεσινὰς ἐξετάσεις ὁμολογούμενως ἐδείχθη ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου.

III. I. Ψ'.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Ὁ ῥωμῆος ἐργάτης καὶ χειρωναξ ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ καὶ αὐτὸς ὅταν εἰμπορεῖ. Συνήθως εἰμπορεῖ τὸ Σάββατον ἐσπέρας, τὴν Κυριακὴν, τὴν εορτὴν. Καταπαύει ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἄγριον περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, διασκελίζει τὸ κατώφλιον τοῦ παπηλείου ἀφίνων ὀπισθέν του ὅλην τὴν ἀρωγὴν τοῦ καθημερινοῦ βίου, στηρίζει τὸν ἀγκῶνά του ἐπὶ τοῦ τραπεζίου, λαμβάνει εἰς χεῖράς του τὸ ποτήριον, καὶ ζητεῖ νὰ πνίξῃ ἐν αὐτῷ τὰς μερίμνας του ὡς θανατηφόρα ἔντομα.

Τότε πληροῦται ὁ στόμαχος καὶ πληροῦται ἡ κεφαλὴ κατὰ μικρὸν γλυκεῖα τις νωχέλεια ὑπαισέρπει εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ· αἱ ἰδέαι του σχίζουσι τὴν πένθιμόν των στολὴν καὶ στολίζονται μὲ ῥόδα· εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ δὲν εἶναι· τὸ βλέμμα του τὸ σθεστόν ὑπὸ τοῦ κόπου ἀνάπτει· ἡ εὐθυμία διαστέλλει τὴν μορφήν του· ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ τύλοι τῆς παλάμης του γίνονται ἀπαλώτεροι· θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ ζωηρότερον τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν πληθῶραν ζωῆς· θέλει νὰ κινηθῇ βιαίως, νὰ πηδήσῃ, νὰ χορεύσῃ καὶ ἡ γλῶσσά του ὑφίσταται γαργαλισμὸν τινα· θέλει νὰ εἰπῇ κἀτι τι, θέλει νὰ φωνάξῃ καὶ τραγωδεῖ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, τ' ἀπόκεντρα πρὸ πάντων, τὸ ἄσμα ἔχει τὸν ἐπιχωριαζόντα τόνον· τὸ τραγοῦδι των εἶναι προῖόν των βουνῶν των, καὶ εἶναι γεμάτο δροσιὰ καὶ πλατάνια καὶ λεύκια καὶ τουφέκι καὶ λευθερία καὶ κλεφτόπουλα ποῦ ῥοβολᾷ ἐστὸν κάμπο, ἐνέχει δὲ μελαγχολικὴν τινα μονοτονίαν, γλυκὺ τι παράπονον, περιπαθὴ τινα θρηνηφιδίαν, ὡς νὰ νενουρίξῃ τὴν λύπην νὰ

τὴν ἀποκοιμίσῃ, ὡς νὰ θρηνῇ γιατί πέρασαν οἱ καιροὶ ἐκείνοι τῆς λεβεντιᾶς, ὡς νὰ ψάλλῃ τὸ συχώριο των ἀνδρείων ποῦ εἰξευραν νὰ λαθόνωνται καὶ νὰ ἀποθνήσκουν.

Οἱ Ἑπτανήσιοι, ὁ μουσικώτατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τραγοῦδουν τοὺς Στίχους τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ Μαντζάρου καὶ τοῦ Ξυδιᾶ καὶ συγκινοῦνται, καὶ παθαίνονται, καὶ χύνουν πολλάκις θερμὰ δάκρυα ὅταν τραγοῦδουν τὸν ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας, καὶ εἶναι ἐξαλλοὶ ὅταν μέλπουσι τὸ «ἔτσι κ' ἐμὲ ἡ πατρίδα μου», ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου οἱ Ἀγγλοὶ ἐκρέμασαν καὶ τὸν μουσικὸν καὶ τὸν ποιητὴν. Ἀλλὰ οἱ Ἑπτανήσιοι δὲν τραγοῦδουν πάντοτε ποιήσιν τοῦ Σολωμοῦ καὶ Ζαμπελίου· πλεῖστα ἄσματά των εἶναι ἰταλικά καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ στίχοι οὗς προσαρμόζουν εἶνε πολλάκις ἀνόητοι καὶ γελοῖοι.

Ἄλλ' ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς, ὁ λαὸς τῆς καρδίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ, τί τραγωδεῖ;

Παριστάνει τὸ ἄσμα του ἐπὶ των πτερύγων τῆς μελωδίας διερχομένην στιγμιαίως τὴν εἰκόνα τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος του, των ἐθνικῶν πόθων του; τῷ ἀναπαριστᾷ τὸ χαριτωμένον κορμὶ τῆς ἐρωμένης του, τὰς ἀγωνιώδεις ὥρας τῆς προσδοκίας ὑπὸ τὰ παράθυρά της, τοὺς μακροὺς πλοκάμους της, τὸ λαθραῖον παρὰ τὴν θύραν φίλημα; Ὅταν τραγωδεῖ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ᾄδει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν δόξαν, τὴν καλλονὴν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἡ τὸ θέλημα τῆς ἀφυπνιζομένης φύσεως, ἡ τὸ μυστήριον τῆς ἐσπέρας, ἡ τοὺς βράχους καὶ τὴν πεδιάδα, ἡ τὸ ἐπιστρέφον ποίμνιον, οὔτινος ἀκούεται μακρόθεν ὁ γλυκὺς τῶν κωδῶνων ἦχος, ἡ τὴν λέμβον ἥτις πετᾷ ὡς ἄερος ἐπὶ των κυμάτων καὶ φέρεται μετ' αὐτῆς τὴν φίλην;

Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς ἀπλούστατα ᾄδει ὅτι μυρίζει ὠραῖα τὸ σπανίον μὲ τὸ ρίζι, ὅτι αἱ παπαροῦναι βασανίζουσι τὴν καρδίαν του, ᾄδει τὴν κανελόριζα μὲ τῆς κανέλας τάνθη, ᾄδει τὸ σινανὰ σινανὰ καὶ τὸ σελάμ σουγλέ.

Πᾶν ὅ,τι ἀνόητον, σκαῖον, ἀηδὲς, σιχαμερὸν, πᾶν ὅ,τι ἐκπέμπεται ὡς ἀναθυμίασις ἐκ των μεμολυσμένων καταγωγῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πᾶν ὅ,τι ρυπαρὸν, ἡλίθιον, εἰδεχθὲς, καὶ ὡς ἐννοια καὶ ὡς μέλος, πᾶν ὅ,τι σύρεται καὶ κυλίσταται εἰς τὸν βόρβορον των στενῶν τοῦ Γαλατᾶ, ἐκβράζεται εἰς τὴν Σύρον καὶ τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐπειτα διαχέεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐξαπλοῦται, πλημμυρεῖ ὡς χολέρα, καὶ μολύνει τὴν ψυχὴν, καὶ θανατόνει τὴν καλλισθησίαν, καὶ νεκρόνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπισκεφθῆτε τὰ καπηλεῖα, διέλθετε τὰς ὁδοὺς των συνοικιῶν μίαν εορτὴν καὶ ἀκούσατε· θὰ ἰδῆτε ἂν εἶνε λαὸς αὐτὸς ὁ των Ἀθηναίων λαὸς ἡλίθιος εἰς τὸ ἄσμα του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ αἰσθηματά του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ καθήκοντά του, εἶνε λαὸς ἡλίθιος καὶ εἰς τὰ δικαιώματά του· θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ ἄσμα του ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ στόμα του ὡς σιελος· θὰ ἰδῆτε ὅτι ἂν ἡ μέθη τοῦ προξενῆ ἔμετον, ὁ χειρότερος ἔμετός του εἶνε τὸ ἄσμα του.

Καὶ τί κάμνει λοιπὸν αὐτὸ τὸ Ὠδεῖον δώδεκα ἔτη τόξα; Προορισμὸς του εἶνε νὰ διδάσκῃ μπάσα βιόλαις καὶ φλάουτα εἰς δύο τρεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχον τὰ μέσα νὰ τὰ διδάχθῃσι καὶ ἄνευ τοῦ Ὠδεῖου;

Πότε θὰ καταρτισθῶσι ὥδικοι θιάσοι οἱ ὅποιοι διατρέχοντες πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὡς διαδῶσσι ὠραῖα ἄσματα μὲ ὠραίας στροφὰς καὶ ὠραίαν μουσικὴν, κινούντες ὡς ὁ Ὀρφεὺς τὸν λίθον; Ἄν δὲν ὑπάρχουν κατὰλληλα ἄσματια πρὸς τονισμόν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ κατὰλ-